

LAZARIÁNSKÝ REUNION

ČLENŮ VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO V ČESKÉ REPUBLICE ★ ★ ★ 4/2019

*Mozaika Matky Boží v monastýru
Reževiči v Černé Hoře*

**REDAKCE LAZARIÁNSKÉHO REUNIONU
PŘEJE VŠEM ČTENÁŘŮM POŽEHNANÉ VÁNOCE
A VŠECHNO DOBRÉ DO CELÉHO ROKU 2020.**

Členské příspěvky

Mezinárodní vedení našeho Řádu zvýšilo členské příspěvky a nově zavedlo členské příspěvky i pro duchovenstvo. Výše členského příspěvku je stanovena na 3 300,- Kč, u duchovních 1 000,- Kč.

Termín úhrady je 31. leden 2020. Ti, kteří členský příspěvek neuhradí ve stanoveném termínu, budou automaticky zařazeni mezi neaktivní. Platbu provádějte výhradně bezhotovostním převodem na řádo-

vý účet č. 254 939 165/0300. Variabilní symbol pro platbu členského příspěvku je registrační číslo člena. Do poznámky k platbě nutné uvést: jméno platícího člena + členský příspěvek 2020. *Velká rada*

2018 a 2019

Předkládá Aleš J. Randl, OLJ

Úvod

Lazariánská pomocná služba byla jako organizace spřízněná s Českým Velkobailivkem Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského založena v roce 1993. Vždy měla široký záběr charitativních aktivit, které činila v souladu s cíli a posláním Řádu. Nicméně postupem času, došlo k odchodu některých dobrovolníků a členů organizace z aktivní služby, což se bohužel negativně odrazilo na činnosti Lazariánské pomocné služby.

Rok 2018

Obrat nastal v roce 2018, kdy s Velkobailivkem začali spolupracovat čtyři členové bývalé Jihočeské jednotky Lazariánské pomoci, dříve působící v rámci Orleánské obediencie. Tito členové začali spolu s chev. Vladimírem Němcem, statutárním zástupcem LPS, připravovat restart činnosti spolku.

Prvními nutnými kroky bylo personální posílení spolku, schválení nové podoby přihlášek a Stanov a přeregistrace spolku na Spolkovém rejstříku. V souladu s těmito kroky byla i volba nového vedení LPS a přenesení sídla do Jižních Čech, kde jednak bydlí většina nových členů, ale hlavně zde může spolek najít potřebné zázemí na faře Církve čs. husitské v Prachaticích. Novým předsedou LPS se stal Aleš J. Randl z Písku, místopředsedy br. Vojtěch Pekářík (duchovní Církve československé husitské v Prachaticích) a Vladimír V. Karbusický. Dosavadní statutární zástupce chev. Němec, byl zvolen čestným předsedou spolku a aktivně se podílí na pokračování činnosti. Spolu s těmito nutnými administrativními úkony se pracovalo i na koncepci další práce LPS. Díky br. Pekáříkovi vznikly nové webové stránky www.Lazariani.cz a funguje též facebooková skupina Lazariánská pomocná služba.

Novinkou, kterou do LPS vnesli noví členové, je pravidelná každoděsíční dobrovolnická práce v Domově pro osoby zdravotně postižené v Oseku na Strakonicku. Dobrovolníci docházejí do ústavu pravidelně každý měsíc a organizují pro klienty volnočasové aktivity. Pravidelně to jsou ruční prá-

ce podporující soustředění a motoriku rukou, dále pak vycházky a výlety mimo areál a v neposlední řadě přátelská setkání spojená s pohybovými či společenskými aktivitami.

V duchovním sféře se u klientů setkává s pozitivním ohlasem každoroční Velikonoční pouť po Křížové cestě v nedaleké obci Radomyšl. Na ní klienty doprovází náš duchovní br. Vojtěch Pekářík, farář CČS v Prachaticích.

V roce 2018 proběhlo celkem 10 návštěv po 3 hodinách. Z toho 7 x ústav navštívili dva dobrovolníci, 3 x byli přítomni tři dobrovolníci. Ve službě tak bylo vykonáno 69 dobrovolnických hodin. Dalších 25 hodin bylo vykonáno při administraci nutné k obnovení činnosti spolku.

V září byl ve spolupráci s velitelem Jihočeské komendy Řádu, cfr. Miroslavem Kůzlem konán charitativní koncert ve sboru CČS v Praze - Michli. Další aktivitou byla příprava na zprovoznění dvou sbírkových kasiček. Bylo dohodnuto, že výtěžky

sbírkou za rok 2019 poputují ve prospěch Domácího hospice Athelas se sídlem v Písku. Pro povolení sbírky bylo již koncem roku 2018 nutné podniknout několik administrativních úkonů. Nejprve bylo vyžádáno potvrzení od Správy sociálního zabezpečení a od Finančního úřadu o bezdlužnosti spolku Lazariánská pomocná služba. Dále byl zřízen nový bankovní účet pro sbírky a získáno povolení sbírky od Krajského úřadu pro Jihočeský kraj. Nyní dojde k rozmístění sbírkových kasiček.

V samém závěru roku byla ve prospěch našeho partnerského zařízení Hospic Athelas, provedena propagační akce ve městě Písku.

Sumarizace hodin 2018

Aktivita	hodin
Dobrovolnická práce	69
Administrace spolku	25
Administrace sbírek	12
celkem	106

Sumarizace vydaných finančních prostředků 2018

Položka	Kč
Nákup materiálu-ústav Osek	3000,-
Cestovné	1800,-
Poštovné, kolký	300,-
Propagace pro hospic Athelas	1750,-
Celkem	6850,-

Rok 2019

Počátek roku 2019 byl významný pro všechny jihočeské členy LPS a Řádu sv. Lazara. Br. Vojtěch Pekářík se v rámci Plzeňské diecéze ČČSH zasloužil a zasvěcení prachatické kaple sv. Lazara. Tento počín přesahující jak rozměr LPS, tak i Jihočeské komendy Řádu, nesmí být opomenut. Sazřejmě pokračovala dobrovolnická práce v Domově pro osoby zdravotně postižené v Oseku. Kromě pravidelných výtvarných a sportovních aktivit, poskytli naši dobrovolníci doprovod klientům při výjezdu na velkou společenskou událost do podobného zařízení v obci Mačkov. Zde tomu tak bylo na přímou žádost vedení ústavu, kdy jsme pomohli vykrytí dočasný nedostatek personálu Domova. Zasluhou pražského člena LPS cfr. Martina M. Jandy se spolek rozrostl o dvě nové členky, studentky Střední zdravotnické školy.

Počátkem roku se zprovoznila sbírková kasička v Písku. Výtěžek prvního sbírkového období činil 3953,- Kč a byl zaslán na konto našeho partnerského zařízení Domácího hospice Athelas v Písku. Dále byla od dubna 2019 využita naše nabídka na propagaci domácích hospicové péče, která se re-

alizovala ve městech Písek a Strakonice (Domácí hospic Athelas) a ve městě Táboře (Domácí hospic Jordán). Tato propagace spočívá v kampani na velkoplošných reklamních panelech, jejichž užívání

je sponzorsky poskytováno výše uvedeným zařízením.

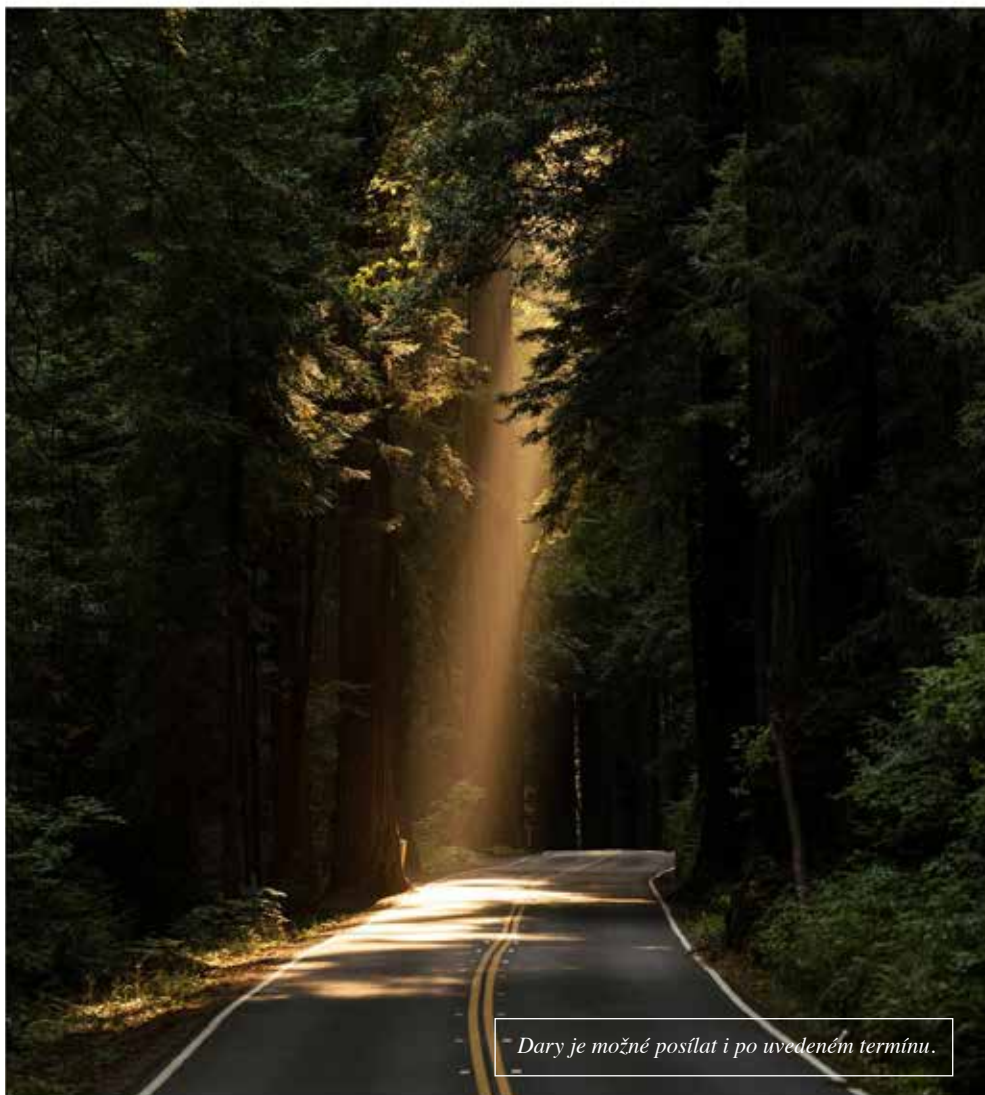
Sumarizace hodin k 30.9. 2019

Aktivita	hodin
Dobrovolnická práce	41
Administrace spolku	10
Administrace sbírek	6
celkem	57

sumarizace finančních prostředků k 30.9. 2019

Položka	Kč
Nákup materiálu-ústav Osek	2000,-
Cestovné	2350,-
Administrativní výdaje, poštovné	600,-
Výtěžek kasičky pro Athelas	3953,-
Reklama pro Athelas v hodnotě	30000,-
Reklama pro Jordán v hodnotě	25000,-
celkem	63903-

Aleš Jan Randl

Dary je možné posílat i po uvedeném termínu.

ADVENTNÍ SBÍRKA

pražských komend

**Vojenského a špitálního řádu
sv. Lazara Jeruzalémského**

Cílem letošní adventní sbírky lazariánských společenství v Praze je podpora provozu a vybavení Hospice Štrasburk a Oddělení paliativní péče v Nemocnici milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze.

Příspěvky můžete zasílat
do **15. prosince 2019**
na transparentní účet u Fio banky

2500920638 / 2010

Hospic Štrasburk
variabilní symbol 333

Oddělení paliativní péče NMSKB
variabilní symbol 555

Všem dárcům upřímně děkujeme.
Atavis et Armis!

Udělení Řádů Elišky Přemyslovny

V kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Karla v Praze na Karlově se v pondělí 30.9. uskutečnilo 5. předávání Řádu Elišky Přemyslovny. Prezident Nadačního fondu Elišky Přemyslovny Augustin Karel Andrlé Saylor předal Řád vybraným ženám, které se pohybují v charitativní, kulturní nebo sociální oblasti. Řád sv. Lazara zastupovali J. E. velkobailiv Ing. Ondřej Farka, KCLJ, a chev. JUDr. František Vácha, KCLJ. Mezi oceněnými nechybí producentka Olga Sommerová, pracovnice Charity Anna Srbová, či zakladatelka hospice Pavla Andrejkivová. Slavnostní odpoledne moderoval Jan Zilvar za hudebního doprovodu zpěváka a kytaristy Miroslava Baldrycha. Přítomným požehnal jáhen Jiří Laňka

Hana Maturová po revoluci v roce 1991 spoluzakládala speciální školu Svítání pro handicapované děti s kombinovaným postižením. O 12 let později spoluzakládá ve Vysokém Mýtě chráněné dílny a stacionář Berenika. Toto sociální centrum bylo zřízené pro děti, které ukončily školní docházku ve zmíněné speciální škole Svítání, jako následnou péči pro mentálně postižené děti. Paní Maturová už více jak 10 let pracuje ve správní radě soukromého dětského domova Markéta v Radhošti. Její zaměření je na výchovné poradenství dětí svěřených do ústavní péče. V letních měsících je organizátorkou rekreačních pobytů lidí pobývajících v ústavech pro mentálně postižené a umožňuje jim prožít dovolenou mimo zdi ústavu. Paní Maturová je rovněž zapojena do projektu celostátní potravinové sbírky, kde pomáhá získávat a následně distribuovat potraviny potřebným občanům. V rámci svého bydliště se zapojuje do pomoci nejenom rodin s dětmi žijících na úrovni životního minima, ale i starých, či různě handicapovaných lidí.

Olga Pištejová se celý pracovní život od povolání praktické sestřičky po ředitelku hospice věnovala nemocným lidem. Možná právě toto povolání v ní zažehlo myšlenku smysluplně zlepšit podmínky a prostředí těm nemocným lidem, kterým již nezbyvá mnoho dní života. Myšlenka poskytování paliativní hospicové péče v kamenném zařízení v ní zrála možná 15 let. Aktivně vyhledávala veškeré dostupné poznatky o této péči, kontaktovala se s odborníky, kteří se této myšlence v republice také věnovali, prosazovala postavení hospice na krajské úrovni. Osobně je členkou několika organizací tematicky spjatých s péčí o nemocné. To, že se nakonec její myšlenka zhmotnila v plně funkční hospic v Nejdku, je splněním jejího velkého snu. Vzalo jí to mnoho sil a úsilí, ale jak sama říká, stálo to za to. Je to žena, která nikdy neodmítne podat komukoli pomocnou ruku a poskytnout účinnou radu.

Alena Křížová obětovala Deštnému v Orlických Horách své soukromí i profesi. Od roku 2007 je starostkou Deštného v Orlických horách. Je to období, kdy tato obec zaznamenala významný rozvoj, proto je paní Křížová úspěšnou, respektovanou a oblíbenou starostkou. Aktivně podporuje veškeré občanské i duchovní aktivity obce, stejně jako zařizuje tradiční akce Deštného jako jsou

Svátky skla, Kačenčino loučení s létem a Rozsvěcení vánočního stromku. Dále akce občanského i duchovního rozměru. Aktivně pracuje v Dobrovolném sdružení obcí Orlické hory, Místní akční skupina Pohoda venkova a v dalších subjektech. Zde prosazuje lepší podmínky pro život lidem v obci, které se upsala na celý život. Pavla Andrejkivová stojí u zrodu Agentury LA-DARA. Tato agentura poskytuje pečovatelskou službu a osobní asistenci nejen ve městě Karlovy Vary, ale rozšířila se do blízkého okolí Paní Pavla opravdu celý život pracuje na rozvoji sociálních a zdravotních služeb pro znevýhodněné či nevléčitelně nemocné spoluobčany, šíří kolem sebe lásku a pozitivní energii, pro každého má slova em-

patie a porozumění, svou duši rozdává okol i za cenu obdávání samy sebe. Překážky jsou pro ni výzvou, ve svém věku 73 let, které jí nikdo nehádá, je neskutečně činorodá. I když je doprovázení nevléčitelně nemocných a umírajících psychicky velmi náročné, paní Pavla Andrejkivová si dokáže udržet veselou mysl a sílu pro další práci. I za to jí náleží Řád EP.

Doc. MgA Olga Sommerová natočila 130 dokumentárních filmů, za něž získala desítky domácích i zahraničních ocenění. Pro tisíce žen se stala vzorem emancipované ženy. Paní Sommerová se ve svých filmech zabývá sociálními tématy a mezilidskými vztahy, později významnými osobnostmi a fenomény společenského a uměleckého života,

feminismem a nedávnou historií naší země. V letech 1991–2002 vyučovala na pražské FAMU, od roku 1994 vedla osm let katedru dokumentární tvorby. V roce 1992 byla předsedkyní Akademického senátu FAMU. V roce 1995, na základě habilitační přednášky Dokumentární film - má láska, byla jmenována docentkou. Od roku 2005 do roku 2009 vyučovala jako mimořádná profesorka na Akademii umění v Bánské Bystrici. Paní Sommerová se angažuje se v občanské společnosti za demokracii, dodržování lidských práv a společnou zodpovědnost za stav přírodního, mravního a kulturního prostředí naší země.

RNDr. Mgr. Hana Blochová působila nejprve jako kurátorka umění v Alšově jihočeské galerii v Hluboké nad Vltavou a poté se zaměřila na průzkumy, restaurování a znaleství uměleckých děl a architektury. Předmětem jejího zájmu se stala hlavně malířská výzdoba hradu Karlštejna, kde se jako odborná pracovnice Státních restaurátorských ateliérů Praha zabývala průzkumy středověké malby a znaleství. Díky svému hudebnímu vzdělání působí i jako zpěvačka, hudebnice a umělecká vedoucí souboru středověké hudby Kvinterna, s nímž koncertně vystupuje v ČR i v zahraničí. Paní doktorka Blochová je též autorkou uměleckých multimediálních projektů (Mystica 97, Terra Mystica 2000, Kosmické sítě aj.), s vystoupením „Návrat Sofie“ účinkovala v roce 2010 ve Státní opeře v Káhiře v Egyptě. V roce 1992 založila mezinárodní Festival staré hudby v Českém Krumlově, jehož je uměleckou ředitelkou. V roce 2015 otevřela soukromou školu Praktické muzikoterapie v Olomouci a v roce 2017 Karlštejnskou školu svobodných umění na Karlštejně, kde aktivně působí. Paní Blochová je i úspěšnou spisovatelkou – napsala celkem pět knih z dějin výtvarného umění a architektury, duchovních nauk a filosofie. Anna Srbová pomáhala řadu let lidem v nouzi,

bezdomovcům, narkomanům, matkám s dětmi v těžkých životních situacích, odsouzeným ve vězení, starcům a dlouhodobě nemocným. Za práci v Diecézní charitě Plzeň získala Řád svatého Silvestra. I přes těžkou operaci páteře, která ji odkázala na francouzské hole, se paní Srbová stále snaží pomáhat lidem, kteří to potřebují. Když už se nemůže aktivně starat o bezdomovce, dělá třeba babičku nejmenším v Domově svatě Zdislavy pro matky s dětmi. K vidění je stále i v klášteře dominikánů na Jiráskově náměstí v Plzni, kde hraje na varhany. Paní Srbovou nezlomilo ani to, že deset let pomáhala vězenkyni, která ji nakonec okradla. Paní Srbová získala za svou činnost vyznamenání od sv. Otce, ale ve své skromnosti jej nikomu neukazuje. I za to si zaslouží naši velkou úctu, obdiv a řád Elišky Přemyslovny.

MgA. Marie Vagrčková se celý život řídí příkladem královny Elišky Přemyslovny, která v roce 1314 prohlásila, že všechny statky špitálu křižovníků s červenou hvězdou, založeného její prarabou (svatou) Anežkou, musí být využity ve prospěch chudých, nemocných a těch, kdo se o ně starají. Paní Vagrčková je ve své životní a modlitební praxi ve výjimečné míře oddána dlouholeté, sebezapomenuté, bezplatné a skryté služební charitativní činnosti v péči o osoby, které zůstávají mimo obzor zájmu a pomoci veřejně deklarovaných

institucí, jak církevních, tak státních. K osobám, které jsou příjemci jejich služeb, náleží kupříkladu cizinci, kteří se ocitli ve znevýhodněné pozici tzv. Gastarbeiterů a kteří pocházejí zejména z oblastí křesťanského Východu. Za tuto činnost a celou řadu dalších náleží paní Marii Vagrčkové Řád královny Elišky Přemyslovny.

Zuzana Zezulková není členkou žádné církve, přesto věří na „něco mezi nebem a zemí“ a na pomoc andělů. Obvazy, pro postižené leprosáři, plete již tři roky a celkem jich odevzdala skoro již úctyhodných 300 kusů (195 ks (do roku 2018), za letošek je to již 93 ks). Paní Zezulková přestože žije sama, přispívá paní Zezulková pravidelně na charitu, třeba do denního Stacionáře sv. Františka v Rychnově nad Kněžnou a do dalších zařízení. Paní Zezulková ráda čte, chodí ráda na rozhledny, zámky, hrady a turistiku vůbec. Sama přiznává, že její drogou je káva a čokoláda.

Bc. Dagmar Žitníková do prvního zaměstnání nastoupila ve Fakultní nemocnici v Olomouci na centrální operační sály a jednotku intenzivní péče. V rámci profesní praxe pracovala v domově důchodců a v ústavu pro mentálně postižené děti. Řadu let působila jako všeobecná zdravotní sestra. V roce 2002 byla zvolena do výkonné rady Odborových Svazů. V roce 2010 byla zvolena dokonce do funkce předsedkyně, přičemž tento již dvakrát obhájila. Paní Žitníková v současnosti vytrvale upozorňuje na zhoršující se situaci ve zdravotnictví a pere se za práva pracovníků ve zdravotnictví a za spravedlivou úhradovou vyhlášku.

Augustin Andrlé Saylor

Více zde: <https://www.eliskapremyslovna.cz/news/olga-sommerova-nebo-anna-srbova-laureatky-radu-ep-za-2019/>

foto p. Jiří Sejkora, Vamberk

Společná fotografie po investituře

Foto s Velkopřevorem MUDr. Sándorem Pellekem, Ph.D., K.L.J.

Foto s brigádním generálem MUDr. Istvánem Kopcsó, Ph.D.

Investitura v Budapešti

V pátek 27. září se konala v Budapešti investitura, kterou organizovalo maďarské velkopřevorství Řádu pod vedením maďarského velkopřevora MUDr. Sándora Pelleka, Ph.D., K.L.J. Investituru celebroul otec biskup Dr. Lajos Varga. Ze zahraničních hostů jsem se investitury zúčastnil pouze

já a emeritní velkobailiv a maršál naší jurisdikce, Prof. Dr. Aleš Bluma, GCLJ. Investitura se konala v kostele sv. Anny v centru Budapešti. Po investituře se konala slavnostní galavečeře ve Stefánia Palace, což je reprezentativní objekt maďarského ministerstva obrany.

Při galavečeři s námi povečeřel brigádní generál maďarské armády, MUDr. István Kopcsó, Ph.D., se kterým jsem většinu večera neformálně diskutoval.

Naši maďarští spolubratři jsou velmi přátelští a milí. Vztahy s maďarskou jurisdikcí budeme s radostí udržovat

a věřím, že nás maďarské spolusesstry a spolubratři navštíví při našich akcích. Vedení maďarské jurisdikce, zejména velkopřevor MUDr. Sándor Pellek, Ph.D. a emeritní velkopřevorka hraběnka Éva Nyáry, DGCLJ-J, posílají srdečné pozdravy všem členům české jurisdikce. Ondřej Farka

Svobodné zednářství očima svobodných zednářů

Řád svobodných zednářů – společenství opředené mnoha legendami a tajemstvími. Nahlédnout do zákulisí Řádu jsme mohli na výstavě „100 let Lóže Národ“ s podtitulem Svobodné zednářství očima svobodných zednářů, která proběhla od 30. března v Galerii Klementinum. Výstavu společně s Národní knihovnou ČR uspořádali sami svobodní zednáři z Lóže Národ, která letos slaví 100. výročí svého založení. Svobodné zednářství tak představili samotní členové Lóže.

Expozice nabídla autentické zednářské předměty i repliku zednářské dílny, místnosti určené k setkávání a zednářské práci.

Lóže Národ byla založena 28. března 1919, přesně půl roku po vzniku samostatného československého státu. Návštěvníci výstavy měli možnost nahlédnout do historie i současnosti Lóže Národ, jejího fungování a struktury. Představeni jim byli také významní členové, mezi které vždy patřila řada osobností veřejného života – od politiků, přes lékaře a vědce,

až po spisovatele, novináře či sochaře a malíře (kromě dalších například Dr. Alois Rašín, Dr. Přemysl Šámal, generál Jan Syrový, biolog a botanik prof. Bohumil Němec, sochař prof. Jan Štursa, malíř prof. Max Švabinský, spisovatel Dr. Karel Čapek a jeho bratr Josef Čapek, anatom a rektor UK prof. Karel Weigner, endokrinolog prof. Josef Charvát, architekt prof. Jan Kotěra, básník Dr. Viktor Dyk, farmakolog prof. Kamil Lhoták).

Svobodná zednářství bývá často demonizováno.

Co mají lazariáni společného se svobodnými zednáři?

Reflexe výstavy 100 let Lóže Národ - Svobodné zednářství očima svobodných zednářů a doprovodné přednášky emeritního zednářského velmistra Pavla Grégra

Pohoršeného lazariánského čtenáře mohou hned na úvod upokojit. Jedním z dojmů, které jsem po důkladnějším nahlédnutí do zednářské sebe prezentace nabyt, je přesvědčení, že autenticky žité křesťanství je s praktikováním v zednářské lóži slučitelné jen těžko. Základním důvodem je výrazně religiozní a spirituální aspekt jádra zednářské činnosti. Když vyjdeme jen ze současné sebe prezentace zednářů (a odhlédneme od všech více či méně hrůzných referencí jejich odpůrců), shledáme, že cílem zednářského společenství je duchovní rozvoj jedince dosahovaný ve společenství bratří konaný prostřednictvím ritu vztaženého k vágně a velmi široce pojatému Božství. Všechny tyto ušlechtilé cíle má křesťan dosahovat v Ježíši Kristu a ve společenství své církve. Vzhledem k silně náboženskému resp. formačnímu a kultovnímu charakteru zednářské činnosti nelze přijmout její vlastní deklarované sebezpojetí jako mezináboženského spolku, jakým je například Červený kříž, kde křesťané mohou po boku jinověrců své křesťanství praktikovat velmi dobře. Zednářské lóže resp. velelóže jsou náboženskými organizacemi, které se staví nad tradiční náboženství; jejich „učení“, vágně a velmi široce koncipované, a nesmírně bohatá symboly přetřepená rituální praxe, mají zřetelné rysy synkretizmu, pantheistického humanismu, deismu a jiných světonázorových konceptů, které jsou neslučitelné s křesťanstvím vycházejícím z Písma a tradice. Lazariánského čtenáře však přeci jen trochu znepokojím. V řadě průvodních jevů zednářské praxe shledávám sice spíše vnější, ale nepřehlédnutelné podobnosti s praxí našeho řádového společenství. Pokusím se na některé z nich poukázat, a tím poněkud netradičním způsobem přispět k naší řádové sebereflexi.

Mýtus pokračovatele rytířského řádu

Součástí tajemství, které svobodné zednáře obklopuje, je i záhadnost jejich původu. Na scénu dějin zednáři vstupují v roce 1717, kdy došlo ke spojení čtyř londýnských lóží do jediné velké lóže. Tento historický fakt sám však naznačuje, že ony

*Vlevo tovaryš, vpravo mistr.
Frak je samozřejmost.*

čtyři lóže musely mít rovněž svou minulost, kterou dodnes neznáme. Tím se otevírá široké pole spekulací a fantasmatických zkazkám, jejichž prvními autory byli sami zakladatelé zednářského řádového bratrstva. Podle sebe prezentace zednářů a při zkoumání strašných esoterických tradic lze sledovat tři linie domnělého původu zednářského fenoménu. Vedle legendy o transformaci sdružení kamenických hutí stavitelů gotických katedrál (z tohoto mýtu se špetkou pravdy ve skotské cechovní historii zednáři odvozuji výchozí prvky své rituální symboliky a i své pojmenování) to jsou spekulace o míře vlivu společenství rosenkruciánských bratrstev, historicky rovněž velmi záhadných. S naším řádem spojuje svobodné zednáře především třetí, nejfantasmatickejší legenda o jejich původu. Ta směřuje k templářským rytířům a přes ně ke stavitelům Šalamounova chrámu, ba i ke starým Egyptanům a Babylóňanům. Tento nejatraktivnější a také nejznámější zednářský mýtus je také historicky nejméně udržitelný, dnes jej i samotní zednáři přijímají jen v jeho symbolické rovině. Naproti tomu vztah našeho lazariánského řádu ke křížácké epoše evropských dějin je nesporný, a to i přes jistou spekulativnost právně-historické konstrukce naší přímé kontinuity s historickým řádem rytířů sv. Lazara. V tomto ohledu „nad zednáři vedeme 1 : 0“. Uzavřená společnost, řád a jeho sociální výlučnost Jisté společné znaky se zednářskými lóžemi a na-

šimi komendami můžeme nahlédnout optikou sociologie. Nejlépe ji charakterizuje používání slova řád pro zvláštní typ pevných mezilidských vztahů označovaných jako „bratrství“. Stejně jako řád svobodných zednářů je i náš řád na rozdíl od většiny občanských spolků společností spíše uzavřenou, členství u nás stejně jako u zednářů vzniká (nebo by mělo vznikat) častěji nabídkou, než osobní iniciativou, budoucí člen potřebuje ručitele z řad ctihodných stávajících členů a musí splňovat řadu podmínek a etických standardů.

Tato podobnost není úplná. Náš řád zdaleka nedosahuje zednářské úrovně nepřístupnosti a exkluzivity. Na rozdíl od svobodných zednářů rovněž netajíme svou symboliku a většina členů našeho řádu se ke své řádové příslušnosti veřejně hlásí, zatímco zednáři tradičně spíše nikoliv.

V dnešní době informační exploze již sami zednáři rezignovali na utajení svého ritu a symboliky, zejména s ohledem na její opakované zveřejnění v komerčně úspěšných literárních škvárech vydávaných v posledních 150 letech. Zednáři hovoří o tom, že pravý obsah jejich symboliky je bez potřebné iniciace a postupného růstu beztak nesdílitelný, vychází z osobního prožitku díla v lóži v pravém smyslu jej tedy zveřejnit ani nelze. Na co však zednáři na rozdíl od nás dbají velmi úzkostlivě, je utajení zednářské identity spolubratrů, kteří ji neodhalili sami. Nicméně právě na zednářské straně dochází ke zřetelnému posunu od čistě „tajné“ společnosti ke společenství sociální výlučnosti přibližující se exkluzivitě našeho typu. Webové stránky českého zednářstva a veřejná prezentace naší největší a nejstarší zednářské lóže Národ v prostorách Národní knihovny je toho důkazem. Dnes přibývá i těch zednářů, kteří svoji identitu nejenom netají, ale i veřejně prezentují, například odznakem v klopě saka, prstenem, samolepkou na autě apod.

Další společnou charakteristickou našeho a zednářského společenství je gradace členství. Při bližším pohledu zjistíme, že jde jen o povrchní společný rys. Zatímco u nás členské stupně resp. hodnosti vyjadřují (nebo by měly vyjadřovat) kvalitu a kvantitu řádové práce ve prospěch potřebných, tj. práce navenek, u zednářů se jedná o stupně zasvěcení vyjadřující míru osvojení „pokladu“ zednářské tradice, což je spíše práce směřující do zednářova nitra. Tomu odpovídají i názvy prvních tří stupňů zednářského zasvěcení učedník – tova-

Písmo svaté s nezbytnými rekvizitami.

ryš – mistr, ve kterých pracuje většina lóží.

A zde se dostáváme k zásadnímu rozdílu zednářského a křesťanského společenství. Zatímco zednářská společnost je společností s více méně utajovanou „věroukou“ a tedy ve vlastním religio-nistickém smyslu společeností „esoterickou“, křesťanská církev prezentuje své učení veřejně (srov. J 18; 20 a Mt 5; 15-16), je tedy náboženst- vím zcela „exoterickým“. Ovšem i exoterická náboženská společnost si může vybudovat systém iniciačních a „zasvěčujících“ rituálů (obřady kate- chumenátu, křest – bířmování – první svaté přijí- mání, tři stupně kněžského svěcení, dřívější nižší svěcení, řeholní sliby různých stupňů, u nás přijetí do řádu a pasování na rytíře), stejně jako vylou- čit veřejnost z určitých obřadů (nepokřtění by se správně neměli účastnit mše svaté po skončení bo- hoslužby slova).

Bohatost řádového oděvu a insignií

Z psychologického hlediska slouží nošení vidi- telných znamení příslušnosti k exkluzivním spo- lečenstvím především dvěma cílů. „Dovnit“ - ke členům společenství pro vzájemné sebepotvrzování kolektivní identity a „navenek“ - k nečlenům jako demonstrace jedinečnosti a společenského význa- mu daného společenství, společným jmenovatelem obou funkcí je zřetelné psychologické „vymezení se“. S esoterickým charakterem zednářství sa- mozřejmě souvisí výlučné užívání zednářských insignií v lóžích. Ty proto mohou mít velmi bi- zarní symbolickou podobu (zástěrky, epimanika, pitoreskní rituální předměty, insignie na velkoste- ze, stuhou podšité řetězy aj.). Náš řádový oděv a in- signie jsou naopak v principu určené k veřejnému nošení a jejich rozsáhlejšímu užívání brání pouze jejich „very formal“ charakter a malá četnost spo- lečenských příležitostí s odpovídajícím dress codem; to však neplatí pro náš řádový blazer a rozety do klop sak, které nosíme na veřejnosti běžně.

Výstava ukázala zednářský dobrý vkus, kvalitu, krásu, ale také nadprodukcí zednářských insignií a záslužných medailí. Každá funkce v lóži má vlastní insignii na velkosteze nošené po způsobu duchovních, tj. kolem krku, nikoliv přes rameno. Troufám si říct, že v obou společenstvích jsme po- stiženi „faleristickým syndromem“, přestože u nás je míra rozšíření típytek, které zednáři výstižně označují jako „bijou“, přeci jen o něco málo menší.

Rozdělení na obediencie

Další podobnost zednářů s naším řádem lze spatřo- vat v rozdělení do několika obediencí a v existenci vícera nezávislých skupin. Není to úplně přesná paralela, zednářské obediencie představují spíše „věroučné“ směry resp. jednotlivé zednářské my- šlenkové proudy. Zásadní zednářský rozkol nastal v roce 1877, kdy Velký orient Francie přestal trvat na víře ve Velkého architekta vesmíru jako podmín- ce přijetí a de facto tak rozšířil záběr zednářství na pole ateismu. Zednářství se tak rozštěpilo na tzv. „regulérní“, které na víře ve Velkého architekta trvá, a liberální, otevřené dalšímu reformnímu vý- voji.

V současné době působí v našich zemích několik zednářských a kvazizednářských skupin. Tyto zed- nářské skupiny se však neosoučují a i když se vůči sobě zřetelně vymezují, nesnaží se vzájemně potí- rat a kritizovat „konkurenční“ směry s jejichž lóže- mi navazují přátelské kontakty. V této praxi by si odštěpené skupiny hlásící se k zelenému křížu moh- ly brát od zednářských obediencí dobrý příklad.

V přednášce velmi sympatického emeritního zed- nářského velmistra zaznělo mnoho důvěryhodně znějících fakt, která zpochybňují chápání zednář- stva jako plně organizované satanistické organiza- ce s cílem získání světovlády a dokonalé likvidace křesťanského náboženství. Rozdělení do obedi- encí a neexistence celosvětové centrály (národní velelóže představuje v každé obedienci vrcholné uskupení) nenasvědčují zvěstem o celosvětové zednářské dokonalé proorganizované mafii. Vnitř- ní diferenciací zednářů v historii umožnila sou- běžné zednářské členství i příslušníkům politicky radikálně odlišných směrů, kteří v reálné politice stáli někdy i proti sobě; to nesvědčí o jednotném postupu zednářské fronty ke světovládě srovnatelném např. s disciplínou kominterny. Vzhledem k desítkám milionů zednářů po celém světě, kteří by tento ďábelský projekt měli držet v tajnosti, lze ze sociálně-psychologického hlediska spiklenecké teorie dle mého názoru téměř vyloučit.

Od racionálnějších zastánců myšlenky celosvět- ového zednářského spiknutí, kterými jsou i někteří významní katolíci duchovní (karmelitánský pater dr. Kodet, důstojný pán dr. Korda), slycháváme, že satanistická podstata a zhoubný prvek zednářského hnutí se odhaluje až několika málo jednotlivcům v nejvyšším stupni zasvěcení, zatímco drtivá většina

Je předmětem řady konspiračních teorií. Ve společ- nosti i v církevním prostředí se často nejrůznější ne- zdary a negativní jevy připisují na účet „zednářské- ho spiknutí“. Méně schopní jednotlivci v politice, kultuře či v církevních strukturách mívají tendenci svádět vinu za své nezmary mimo jiné na svobodné zednáře. Výstava snad poněkud přispěla k tomu, abychom především hledali vinu sami u sebe a od- sunuli podobné konspirační teorie do říše pohádek.

Vladimír Němec (s citacemi z informačního letáku výstavy, foto autor)

Ukázka zednářských dekorací.

svobodných zednářů, která setrvává v prvních třech stupních, myslí svou zednářskou činnost dobře a „jen“ se nevědomě otevírají přímému vlivu ducha Zlého. I toto tvrzení považuji za málo pravděpodob- né. Bylo-li by tomu skutečně tak, stěží by rafino- vaní a ďábelskou mocí podpoření nejvyšší zednáři umožnili tomuto konceptu vejít v obecnou známost. Věrohodně by mohli tuto teorii potvrdit jen ti, kteří ji v principu nikdy potvrdit nemohou. Že by se tak někdy stalo, je asi stejně pravděpodobné, jako že ně- kdo přesvědčí zavilé přívržence teorie celosvětové- ho zednářského spiknutí o její absurditě.

I bez satanistické demonizace bychom však jako křesťané měli zůstat k zednářství krajně kritičtí. Sycení spirituálních potřeb zednářskými rituály odvádí člověka od působení posvěčující milosti Kristovy, který jako jediný má slova věčného živo- ta (J 6; 68). Proto je zcela pochopitelný zamítavý oficiální postoj Katolické církve k možnosti člen- ství křesťana v zednářské lóži. Rovněž není třeba přijímat patologické spiklenecké teorie, abychom mohli konstatovat zjevné elitářství zednářských lóží; samotná výstava ukázala, kolik špiček kul- turního a politického života první Československé republiky lóže Národ sdružovala. Pokud uvážíme silné vzájemné pouto mezi zednářskými bratry, nutně se musí alespoň v malé míře uplatňovat v je- jich hospodářsko-politickém jednání „přirozený“ klientelismu a vzájemné zvýhodňování, což do společnosti vnáší nespravedlnost.

Závěrem této úvahy bych si dovolil nadnést dvě kontroverzní, provokativní a vzájemně se vylučující myšlenky. Nejsou některé vnější společenské a kul- turní podobnosti mezi zednářským a naším řádem výzvou, abychom v řádu sv. Lazara vytvářeli mož- nost žít plnější čistě křesťanský život těm mužům, kteří v důsledku svých kulturních a sociálních prefe- rencí hledají společenství řádového typu? Anebo je i čistě povrchní podobnost našeho řádového života se svobodnými zednáři důvodem k hluboké reflexi a očistě naší praxe?

Filip Dostál

Pouť na Rajhrad

V sobotu 19. října 2019 se konala „Pouť k blahoslavenému Karlu I.“ do kostela Nejsvětějšího srdce Ježíšova v klášteře sester Těšiteltek BJS v Rajhradě. Na pouť se podílel i náš Řád aktivní spoluprací s klášterem při přípravě poutí. V příštích letech budeme rádi v této spolupráci pokračovat.

Vrcholem pouti byla mše svatá, kterou celebroy-

val biskup Pavel Konzbul. Hudební doprovod mše skvěle provedlo COLLEGIUM MUSICALE BONUM ze Slavkova u Brna pod vedením našeho spolubratra Karola Frydrycha. Biskup Konzbul, na úvod svého kázání se zeptal „Patří dějiny jen těm úspěšným?“ a pokračoval „To, co je v životě lidí prohrou, může být v Božím království opa-

kem“. Během kázání potom hovořil o krátkém životě bl. Karla I. a jeho manželky císařovny Zity. Pravdou je, že život bl. Karla I. se mnohým jevil jako prohra, ovšem jeho život zdaleka nebyl jen prohrou, což se potvrdilo v následujících letech po jeho smrti a potvrzuje se i v letech současných.

Bohumír Frelich

Bohoslužba na památku císaře Karla

Ve čtvrtek 24. října 2019 se náš Řád, jako již v předchozích pěti letech, podílel na organizaci mše svaté, spolu se spolkem bl. Karla I. a s římskokatolickým farním úřadem v Brně na Petrově, která byla sloužena k připomenutí a uctění památky JCKV bl. Karla

I. Habsbursko-Lotrinského. Mši svatou celebroyval katedrální farář P. ThLic. Tomáš Koumal. U oltáře s ním byli, mimo dalších kněží i naši spolubratři P. Mgr. Leszek Rackowiak, SDS, SCHLJ, a Mgr. Karel Waltr, SCHLJ. Slavnostní mši svatou dopro-

vodily sbory: Dómský komorní sbor při ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu a Mužský pěvecký sbor Láska opravdivá.

Při mši byl přítomen i ostatek bl. Karla I., který byl vystaven, spolu se soškou Karla a jeho manželky Zity, kterou vyřezal z lipového dřeva neznámý autor. P. Koumal při kázání připomněl osobnost bl. Karla I., který musel převzít vládu nad monarchií uprostřed Velké války v roce 2016. On tuto válku nezahájil a dělal vše pro to, aby byla co nejdříve ukončena. Bohužel neuspěl tak, jak se snažil.

Náš Řád se již pět let podílí na připomenutí a uctění památky bl. Karla I. v Brně.

Jde nám i o připomenutí bl. Karla I. a jeho manželky Zity jako představitelů tradiční rodiny. Mnohým současným lidem, mladým lidem, mohou sloužit jako příklad a opora v jejich manželském životě.

Po krásné mši jsme setkání ukončili ve francouzské restauraci „L'EAU VIVE“ (Živá voda) v Brně na Petrově. Restauraci provozují Pracující misionáři z misionářské rodiny Donum Dei. Možná to bylo symbolické zakončení, protože Karel a Zita se také obraceli během války na francouzské příbuzné císařovny Zity s prosbou o pomoc při jejich snahách o ukončení VV.

Anatole France vzdal v roce 1919, tehdy už trůnu zbavenému císaři a králi Karlu I. poctu slovy: „Císař Karel chtěl mír. Byl jediným slušným mužem, který během války zastával odpovědnou pozici, ale neposlouchali ho. Proto musel odejít“. Tato slova dostatečně, i když neúplně vystihují to, proč si blahoslavený Karel I. zaslouží úctu oltáře.

(Citace z knihy - Josef Pejřimovský : Blahoslavený český král, císař Karel I. z Domu Rakouského)

Bohumír Frelich

SPOLEČENSTVÍ POMOCNÍKŮ
ŘÁDU sv. LAZARA, z.s.

Adopce na dálku - Sýrie

Pro Vás drobný obnos, pro Ně velký dar.

WWW.ADOPCESYRIE.CZ

V Sýrii spolupracujeme s křesťanskými sirotčinci
Sv. Pavla, sv. Panthaleona, sv. Řehoře a sv. Tekly.

číslo účtu: 288734774/0300

Mgr. Richard Andrie Saylor, MBA

Tel: +420 608 883 407, e-mail: info@adopcesyrie.cz

Společenství pomocníků Řádu sv. Lazara, z.s.

Sv. Čecha 63, Vysoké Mýto-Město, 566 01 Vysoké Mýto